

*Ten umí to
a
ten zas tohle ...*

Školní časopis ZŠ Vidče

červen 2023

Již třetím rokem je ředitelkou Základní školy Vidče její bývalá dlouholetá zástupkyně ředitele, skvělá učitelka matematiky, fyziky a nově i ruského jazyka, místní rodačka - paní Mgr. Eva Mandulová. Rozhovorem s ní otevíráme letošní číslo časopisu Kamarád.

Na co se každý den do školy těšíte?

Nejvíc se těším samozřejmě na děti.

Baví Vás funkce ředitelky školy, nebo litujete toho, že jste ji přijala?

Určitě toho nelituju. Já nikdy nelituju toho, co udělám. Udělala jsem to, protože jsem to udělat chtěla.

Je funkce ředitelky školy náročná?

Někdy je to časově náročné vzhledem k tomu, že se musím jako ředitelka účastnit různých aktivit i mimo školu. V žádném případě si ale nestěžuju.

Jaké změny na naší škole plánujete?

Všechny větší změny jsou vždycky ve spolupráci se zřizovatelem školy, což je obec Vidče. Pan starosta Pavel Drda je však novým změnám nakloněn. Jednou z plánovaných změn je rekonstrukce vstupu do školy. Uvažuji o rozsáhlejší dělení výuky cizích jazyků i jiných předmětů. Na to se váže největší změna, která se chystá, a to nástavba školy. Ta bude realizována ve spolupráci se zřizovatelem, který podal projekt. Projekt je nyní již schválený. Škola dostane k jeho realizaci přes 40 milionů korun.

Jaké je Vaše nejoblíbenější jídlo ze školní jídelny? A jak byste naši školní jídelnu ohodnotila na stupnici 1-10?

Určitě 10. Já mám ráda každé jídlo, které připraví někdo jiný než já. Mě vaření sice baví, ale nebaví mě vařit každý den. Nejoblíbenější jídlo je asi obecně řízek. Za mě by mohl být řízek klidně skoro každý den. Mám ráda ale i třeba kachnu se zelím, steaky - prostě maso.

Co Vás lákalo na profesi učitelky?

Já jsem si vždycky myslela, že paní učitelky a páni učitelé dávají jedničky těm, co to mají dobře, a dvojky pak těm, co to mají špatně. Jako malou by mě nenapadlo, že existují nějaké trojky, čtverky, dokonce i pětky. Myslela jsem si, že budu prostě učit a známkovat jedničkami.

Kdy jste do hlavy dostala myšlenku stát se učitelkou?

Od malička, původně jsem ale myslela na matematiku a zeměpis, ne matematiku a fyziku.

Z jakého předmětu jste dostala první pětku?

To si už nepamatuju. Určitě jsem dostala nějakou pětku na základce. Přesně si však vybavuju, jak jsem dostala na gymplu pětku z dějepisu. Dostalo nás ji víc, nebyla jsem jediná. Určitě těch pětů bylo více. Troufám si ale říci, že z matematiky jsem nikdy za pět nedostala.

Jaký předmět Vás na základce nejvíce bavil a který naopak nejméně?

Já se přiznám, že asi fakt ta matematika mě bavila nejvíc. A naopak vždycky jsem měla takovou nechuť k pohybu a tělocviku, takže pro mě tělocvik nebyl úleva.

Co bylo nejtěžší zkouškou Vašeho života?

Mou nejtěžší zkouškou byla autoškola díky přísnému panu učiteli. Možná i teorie relativity nebyla tak těžká jako autoškola. Dodnes si pamatuju, jak jsem si plánovala cesty autem tak, abych nemusela nikde couvat.

Paní ředitelko, děkuji za rozhovor a ať se Vám daří v osobním i profesním životě.

*Rozhovor vedla Aneta Randusová, 9. třída,
redakčně upravila Patricie Nerádová, 9. třída*

Prvňáčci se nám představí jako velice zdatní výtvarníci...

Vít Pospěch

Samuel Ryboň

Kryštof Hanák
Alice Mácová
Laura Mikudová
Klára Hromadová
Václav Pastorek
Marie Faková
Justýna Horáková
Vít Pospěch

Stanislav Tkačik

Laura Mikudová

Jana Mikulenková

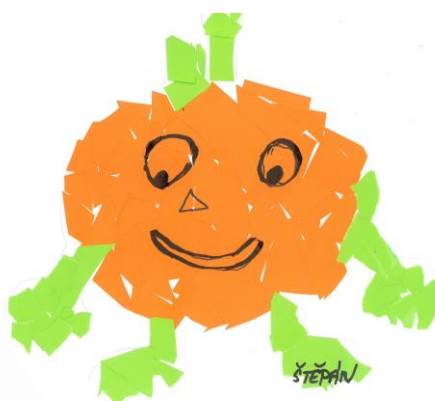
Klára Hromadová

Gabriela Glózová

Rozálie Ondřejová

Štěpán Cáb

Justýna Horáková

Jaro a motýli, to je tematika, kterou do své básnické tvořivosti vnesli žáci 2. a 3. třídy.

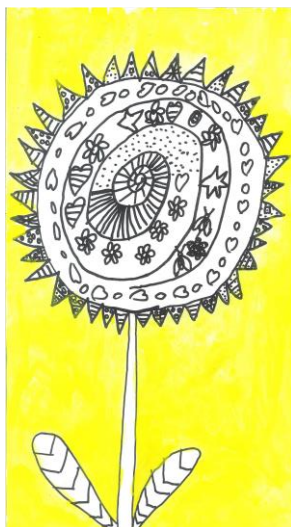
Jarní písnička

Jaro už je tady,
všude voní sady.

Včeličky nám létají,
z květu na květ sedají.

Děti do kopečků běhají
a zvesela si tam zpívají.

Eliška Šrámková, 2. třída

Nela Petruželová, 3. třída

Jaro

Svítlí, svítí sluníčko,
zelená se políčko.

Máme plno radosti,
slunce zemi pohostí.

Ptáčci si tu zpívají,
vlaštovky si létají.

Petrklíče kvetou,
pomlázky se pletou.

Veronika Bočková, Kateřina Vaculínová, 2. třída

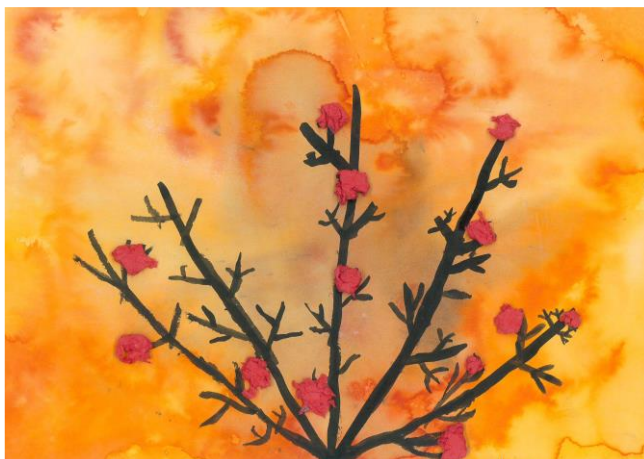
Sedmikráska

Byla jedna sedmikráska
a ta byla velká kráska.

V trávě si seděla
a tam si hověla.

Slunce na ni svítilo
a to se jí líbilo.

Denis Kuběj, Nikolas Parks, 2. třída

Veronika Bočková, 2. třída

Vlaštovky na obědě

Vlaštovky se vracejí,
budou létat tam a sem,
budou chodit na oběd
s velikánským ešusem.

Jeden brouček, druhý brouček,
to je velká lahůdka,
to si dáme, to nám chutná
jako dětem jahůdka.

Lucas Lušovský, 2. třída

Terezie Vrtalová, 2. třída

Mlád'ata

Mlád'ata všude rodí se,
děti z toho radují se.

Liška už má liščátka,
slepice má kuřátka.

Kachňátka na světě taky jsou
a za mámou kachnou hezky jdou.

Sára Galčanová, Terezie Vrtalová, 2. třída

Jaro už je tu

Jaro, jaro už je tu,
určitě se nepletu.

Všude kvetou jabloně,
kvítí roste v záhoně.

Vracejí se jiříčky,
kraj je slunce celičký.

Jakub Skýpalala, 2. třída

Kryštof Bareš, David Machalec, Vojtěch Šrámek, 2. třída

Motýlí den

Motýl létá po poli,
ráno letí do školy.
Po škole jde ven,
zdá se mu o tom sen.

K obědu má pyl,
potom si ruce umyl.
Po obědě se jde spát,
potom si jde zase hrát.

Máma zatím ustele,
pak chodím do postele.
Zdál se mi o tom sen,
jak jsem měl pěkný den!

Mikuláš Duda, Jakub Kramoliš, 3. třída

O motýlech

Letěl motýl bělásek a posadil se na klásek.
Pak přiletěl modrásek, ten si sedl na klásek.

Viděli jsme babočku, ta si sedla na kočku.
Všichni potom odletěli a pak jsem je už neviděli.

Nela Petruželová, Nela Šokalová, 3. třída

Alex Vančura, 3. třída

Motýli

O prázdninách motýl létá
a louka pěkně vzkvétá.
Louka je pěkná jako kytička,
co vázala moje sestra Emička.

Létají si sem a tam,
rád se na ně podívám.
Mají barevný kabátek,
vypadají jak hejno lízátek.

Kampak asi letí?
To ví velmi málo dětí.
Chtěl bych být někdy motýlem
a užít si tak krásný den.

Jakub Kramoliš, 3. třída

Nela Šokalová, 3. třída

Reportáž z míčových her

Jednou za 14 dnů ve čtvrtek má 4. třída pod vedením pana učitele Ondřeje Maňáka v tělocvičně míčové hry. Na začátku hodiny si jdeme sednout do středového kruhu, kde si chvíli povídáme o tom, co se dělo toho dne ve škole, a poté hlasujeme o hře, která se bude hrát.

Tentokrát jsme na rozehřátí hráli naši oblíbenou hru země/láva. Poté už jsme se rozdělili do dvou týmů, kdy kapitánky byly Kamča a Agi. Tým kapitánky Kamči si říkal Argentina, tým kapitánky Agi zase Brazílie, podle barev „rozlišováků“.

Po rozdělení už se začala hrát první hra, a to americká vybíjená. Americká vybíjená je rychlá hra, kde musíte být pořád ve střehu. Po tuhém boji nakonec vítězí tým kapitánky Kamči a ujímá se vedení 1:0.

Poté se hrála házená. V házené se střídáme tak, aby proti sobě nastupovaly holky proti holkám a zase kluci proti klukům. Začínaly holky a dlouho nikdo nemohl vstřelit gól skvělým brankářům Dominikovi a Markovi.

Až Jiří díky své rychlosti vstřelil dva góly a vyrovnal stav po dvou hrách na 1:1.

Nakonec musel dnešní míčové hry rozhodnout florbal. Argentina měla ve svém týmu hokejistu Tonda, díky kterému se rychle ujali vedení 1:0. Za chvíli už to bylo 2:0, když po rychlé souhře s kapitánkou Kamčou vstřelila gól Anežka. Tým kapitánky Agi se ale nevzdával. Matyáš vystřelil z dálky a rázem snížil na 2:1. Brazílie v posledních sekundách zkoušela hru bez brankáře a po velmi vyrovnané hře nakonec dostala gól do prázdné branky. Tým kapitánky Kamči, tedy Argentina, nakonec vyhrál florbal a tím i celé dnešní míčové hry.

Během hry se všichni navzájem povzbuzujeme a trochu i hecujeme. Na důkaz fair play si na konci se soupeři podáváme ruce. Z tělocvičny odcházíme unavení, ale spokojení. Tým, který vyhrál, odchází možná s větší spokojeností, protože od pana učitele dostane sladkou odměnu. Tak už to ale ve sportu bývá, jeden musí vyhrát a druhý prohrát.

Kolektiv žáků 4. třídy

Roald Dahl: Popletený obr Dobr - po přečtení této ukázky se žákům 5. třídy velice líbila nově vytvořená slova, a tak se rozhodli, že se pokusí další nová slova vytvořit...

kratič - nůžky
tužeknosidlo - pouzdro
klacek psatelny - pastelka
drbny internetové - bulvár
domonosič - tornádo
šedá katastrofa - krysa
kaktus čtyřnohý - ježek
koule rychlostřelná - míč
papír malovaný - obrázek
čistoblec - pračka
učonosič - aktovka
papirosmrkač - kapesník
nebezáříč - slunce
pětiprsták - rukavice
otvírač výhledový - okno

okapka - deštník
čučák - televize
zpátkochod - rak
chrochňák - prase
lehároč - postel
kyslíkovač - strom
časoukazovač - hodiny
uteč binec - smeták
mňam mňam binec - vysavač
inkoustofrk - sépie
krytoděšť - střecha
leznice hlinná - žížala
drbna před tabulí - učitelka
fixočistič - tabulka

Kolektiv žáků 5. třídy

Linda Měrková, 5. třída

Adrián Nerád, 5. třída

Na světě jsou stále ještě objevovány nové živočišné druhy. Žáci 5. třídy se pokusili „objevit“ nového živočicha ve své fantazii a přiblížit nám jeho život a podobu.

Pušbara písčinná

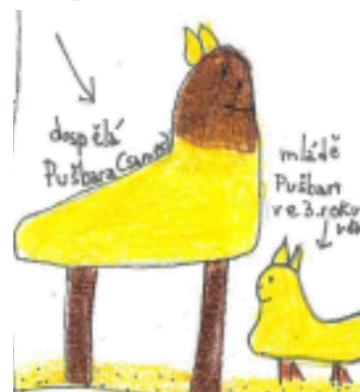
Popis: Toto zvíře má čtyři nohy (na obrázku nejsou vidět), dvě uši a také housenkový tvar těla. Zbarvení je hnědé, žluté a mix.

Výskyt: Pušbara písčinná je nejčastěji na pouštích Afriky a Asie.

Způsob života: Pušbara písčinná je savec, který po poušti běhá, nikoli chodí. Doupě má u keřů, stromů a u zdroje jídla a vody. Bez vody však přežije více než 3 - 4 týdny! Dožívá se 16 - 30 let věku. Pušbara je ohrožený druh, ale i plachý tvor, v případě ohrožení agresivně útočí. Žije ve stádu 5 - 10 jedinců. Nepřátelé jsou štíři, gorva písčítá atd. Pušbara je býložravec.

Mlád'ata: Pušbara písčinná má v jednom vrhu a v zajetí až 5 mlád'at. Březost trvá 60 dní. Mlád'ata se vyvíjejí rychle, proto se musí dávat pozor na slunce, které je na poušti horké a přes den je tam +50°C. Rodiče je opouštějí v 10 - 20 letech věku. Mlád'atům rostou nohy v 5 letech. Mlád'ata mají tělo celé žluté až na hnědé nohy, ale v dospělosti mají hnědou hlavu.

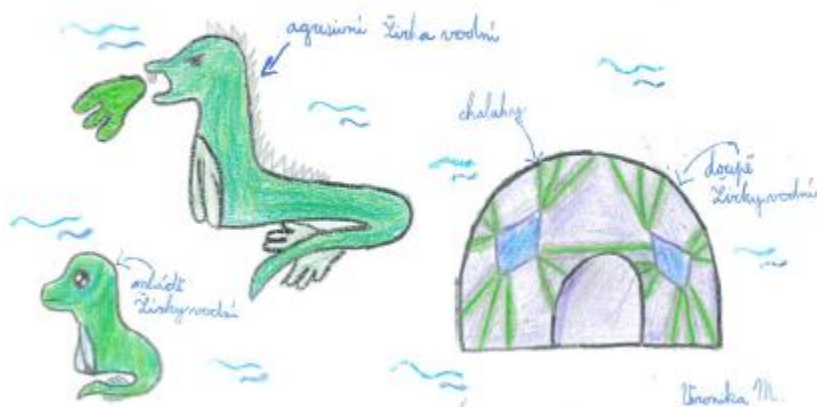
Zajímavosti: Pušbara žije jedině v oázách, na poušti tento býložravec nepřežije. Rekord narozených mlád'at v zajetí jsou čtyři mlád'ata a ve volné přírodě sedm. Jelikož běhá, vypouští je brzy ráno na poušť a vrací se, kdy chtějí.

Aneta Mácová, 5. třída

Žirka vodní

Popis: Žirka vodní je velice agresivní. Má tyrkysovou barvu, drobné černé oči, malé šupiny, dva ostré zuby, kterými vypouští jed, na hřbetu má ostny, se kterými se může bránit nebo útočit. Vlastní i dvě malé nohy, společně s ocasem od mořské panny tak umožňují rychlé pohyby pod vodou. Žádný živý tvor neuplave tolik kilometrů jako žirka vodní.

Výskyt: Už z druhového jména si můžete všimnout, že žije ve vodě. Není to ale sladkovodní zvíře, žije v oceánech. Přesto si ale nejraději schroustne pár obyvatel ze vzdálených ostrovů.

Způsob života: Plnoletá samička ráno vstane a jde hledat vhodného samce. Až najde toho pravého, začnou spolu stavět doupě. Další den začnou hledat různé mořské řasy, chaluhy a zateplovat své útočiště. Žirky se dožívají zhruba 25 let. Žirky se řadí mezi plazy.

Mláďata: Po milostném románu samička klade vejce. Samec začne stavět ještě jedno doupě, ale menší, protože je na to sám. Mezitím samička odpočívá. V novém domově se potom mláďátka vylíhnou. Po jednom dni odpočinku se nově vylíhnutá mláďata učí plavat. Protože jsou ještě malá, nemají zuby ani ostny.

Zajímavosti: Zajímavostí je, že když už mají mláďata, samičce se schovají její zuby, aby je mohla bezpečně přenášet v tlamě.

Veronika Minarčíková, 5. třída

Jada hlubinný

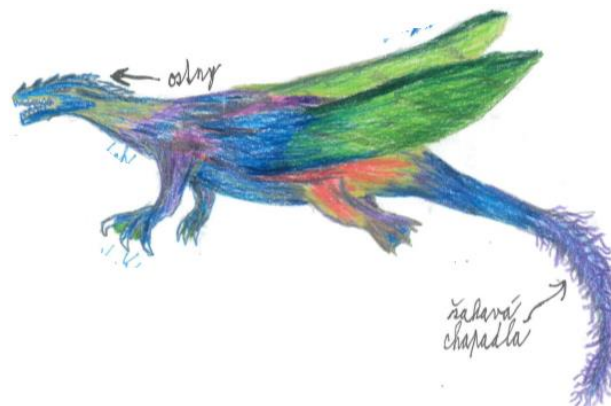
Popis: Obrovský ještěr s křídly přeměněnými na ploutve, které mají rozpětí až 2 metry. Na hlavě a na krku má ostny, které mu vyrůstají z páteře a lebky. Pokud se cítí v nebezpečí, stáhne hlavu mezi přední končetiny a tím z kůže vystrčí tyto ostny. Na ocase, který je dlouhý až 1,5 metru, má krátké výrůstky chapadel, do kterých proudí jed získaný z medúz. Ocas používá jako obranu před nepřáteli, ale i jako zbraň při lovu. Váží 0,7 – 0,9 tuny.

Výskyt: Jada se vyskytuje v hlubinách, které jsou nejméně 5000 metrů pod hladinou moře. Jen jednou za den se vynořuje na hladinu nadechnout se.

Způsob života: Jada jen tak na pohodu pluje hlubinami, ale když spatří (v hlubinách používá ultrazvuk) kořist, tak zrychlí až na 90 km/h. Žije celý život sám, jen v létě se shlukuje do stád velkých až deset jedinců. Živí se medúzami a rybami.

Mláďata: Mláďata se líhnou z vajec, které váží až 5 kilogramů, a už po narození mají ostny na hlavě a jsou úplně samostatná.

Zajímavosti: Jsou pestrébarvní, ale i celí černí nebo bílí. Vejce mají kolem sebe ochrannou vrstvu slizu. Tento sliz používají i při zpracovávání potravy, je totiž vytvářen ve slizných žlázách vedle těch slinných a používá jej jako obalovač žhavých medúzích chapadel, ze kterých získává jejich jed. Jada má plíce i žábry, žábry nejsou ale dostatečně velké na to, aby se jada při vysokých rychlostech neudusil, a proto má i plíce, které slouží jako zásobárna kyslíku.

Josef Dejme, 5. třída

Křera jeskynní

Popis: Křera jeskynní – už podle druhového jména jde poznat, že žije v jeskyni. Křera patří do stejné skupiny jako netopýr (takže savec z druhu letouni). Kamarádí se s netopýry, pavouky atd. Křery zbarvení je hnědé, šedé nebo i černé, prostě aby se mohla ukrýt v různých ruinách. Křera je široká do 5 – 7 centimetrů a dlouhá 10 – 15 centimetrů.

Způsob života: Křera spí normálně v noci a někdy se naštve kvůli tomu, že ji ruší netopýři, když v noci loví potravu. Křera musí jíst třikrát denně, ale každá křera má období, kdy se tak přejí, že usne na celý jeden týden. Dožívá se 12 let. Křera nemůže sama cestovat pryč z jeskyně, to až od pěti let.

Výskyt: Převážně se vyskytuje v jeskyních, ale od pěti let může létat, kam se jí zachce. Když už je někde v přírodě, tak se může usadit u domu, ale nejde ohočít.

Jen v zimě je pořád zalezená v jeskyni, jinak by umrzla.

Mlád'ata: Samice křery, která čeká mlád'ata, pořád všude létá, ale když se vysílí, už se do porodu nehne z místa a stará se o ni sameček. Ta mlád'ata nosí v břichu pět měsíců. Když se mlád'ata narodí, vidí černobíle a za 14 dní vidí všechny barvičky. Máma má o ně strach, po narození s nimi leží.

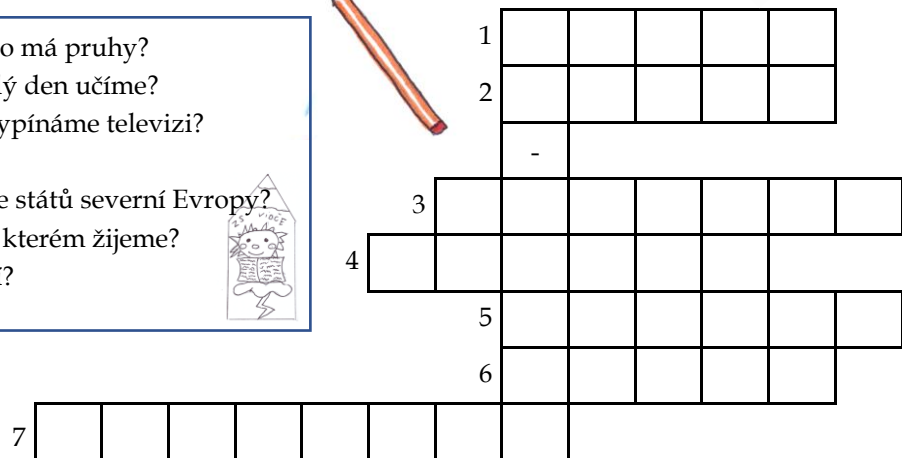
Zajímavost: Křera má ráda, když létá společně se sourozenci po jeskyni.

Nela Jurčová, 5. třída

Školní křížovka

1. Jak se jmenuje zvíře, co má pruhy?
2. V jaké budově se každý den učíme?
3. Čím zapínáme nebo vypínáme televizi?
4. Kdo nás učí?
5. Jak se jmenuje jeden ze států severní Evropy?
6. Jak se jmenuje stát, ve kterém žijeme?
7. Co používáme k učení?

Nikola Horáková a Aneta Ondřejová, 6. třída

Nikola Mandulová, 6. třída

Šárka Randýsková, 5. třída

Veronika Pastorková, 6. třída

Víte, co dělá kráva, když je zemětřesení? Milk shake.

Malý Fabio si hraje s míčem, míč se mu zakutálí na cestu, Fabio si pro něj běží a soused volá: „Škoda Fabia.“

„Víš, do jaké pistole nemají v Africe náboje?

„Ne.“

„Do té vodní.“

Pokud nejste na Valentýna zamilovaní, nezoufejte!

Na Dušičky také není povinné být mrtvý.

Víš, jaký je rozdíl mezi Vánoci a tornádem?

Žádný, při obou máš strom v obýváku.

Spadne žena ze třetího poschodí hnusného paneláku a zemře. Manžel jí nechal na náhrobek vytesat: Redbul selhal.

Víš, co znamená, když 4 chlapi nesou rakev? Bylo nás pět.

Kolektiv žáků 6. třídy

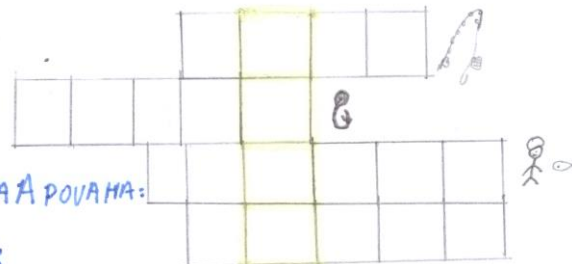
Jak se stát rybářem

ČÍM SE CHTAJÍ RYBY:

KAŽDÝ RYBÁŘ MUSÍ MÍT:

NA RYBY JE DŮLEŽITÁ VÝBAVA A POUHA:

NA VÁNOCE CHCE KAŽDÝ CHTÍT:

Každý rybář se musí přihlásit na rybářský kroužek, kde se naučí: navazovat háčky, pruty a jak zacházet s rybou. Po ukončení kroužku dostanou rybáři průkazy, za které se platí. Rybářský kroužek trvá 10 lekcí a po obdržení průkazu rybář může chytat na pstruhových vodách nebo na mimopstruhových vodách (kapři). Rybář si může koupit obě dvě povolenky nebo pouze jednu. Povolenka má platnost jeden rok a poté musí rybář do 15 let absolvovat ještě jednu návštěvu 10 kroužků. Po dvou letech rybář absolvuje pokročilý kroužek, kde jsou pouze tři lekce, každý rybář v každém kroužku musí zvládnout test! Na Youtube jsou také stránky s rybáři, kteří poradí: TMK fishing, CVRK fishing, Tobiáš na rybách, Kluci z hor a rybářská videa s Denexon.

Petr Divín a Tobiáš Kulišťák, 6. třída

Sára Drdová, 6. třída

Máme možnost si ve Vidči koupit živé kvasnice?

Laboratorní cvičení žáků šesté třídy

V rámci výuky přírodopisu během studia učiva věnovanému vřeckovýtrusným houbám jsme se s žáky 6. třídy dostali k jedné z velmi významných hub – kvasince pивní (*Saccharomyces cerevisiae*), které si můžeme zakoupit v mnoha obchodech jako tzv. droždí, lidově kvasnice.

Tento organismus, o kterém mnoho lidí neví, že patří mezi houby, je pro lidskou společnost velmi významný. Jejich český lidový název je odvozen od jejich schopnosti zkvašovat monosacharidy a některé disacharidy, případně i trisacharidy. Výskyt kvasinek je díky těmto jejich vlastnostem svázán s materiály obsahujícími cukry, zvláště tedy na bobulovém a peckovém ovoci, cukernatých plodinách, ale i v půdě, vodě a ve střevním traktu.

Jednotlivé buňky kvasinek jsou kulovité, nebo oválné o velikosti většinou 5-10 μm . Rozmnožují se obvykle nepohlavně pučením, méně časté je pohlavní rozmnožování, kdy po spojení dvou buněk vzniká vřecko s výtrusy, aniž by byla vytvářena plodnice.

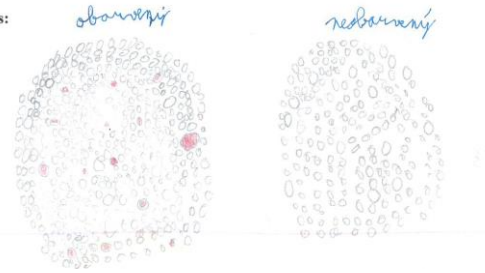
Kvasinky jsou průmyslově velmi důležitými mikroorganismy. V cukernatých roztocích je produktem jejich metabolismu etylalkohol a oxid uhličitý.

Kvasinka pивní je pro tyto své schopnosti člověkem využívána již od pravěku. Člověk je využíval k výrobě alkoholu, což se samozřejmě našich šestáků netýká, ale i při činnostech, které si naši šestáci již sami vyzkoušeli ve svých hodinách vaření – pečení kynutého těsta. Při své činnosti kvasinka vytváří jako vedlejší produkt oxid uhličitý. Tento plyn způsobuje, že po jejich přidání do zadělávaného těsta nám toto poté krásně nakyne na objemu.

Pro optimální průběh kynutí je nezbytně důležité, aby do těsta přidávané kvasnice byly „živé“. K tomuto zjištění nám slouží tzv. vitální test kvasnic.

Test je založen na specifické vlastnosti cytoplazmatických membrán buněk. Živé buňky mají tuto membránu polopropustnou. Cytoplazmatická membrána

Nákres:

Lukáš Peterka, Teodor Vaculín,
Pavel Vanduch, 6. třída

LABORATORNÍ ÚLOHA č.

Vitální test Kvasinek pивních

Datum: 27.1.

Třída: 6.

Žák: Eliška, Anot, Veronika, Sara, Nicol

Téma: Pozorování buněk Kvasinky pивní

Pomůcky: mikroskop, podložní sklíčko, krycí sklíčko, pipeta, ~~Methylenová červená~~, filtrační papír, tužka, propiska, Methylen červeně

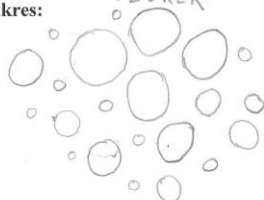
Biologický materiál: Pekařské droždí (*Saccharomyces cerevisiae*)

Pracovní postup:

Pokyny pro žáky:

1. Do kádinky vzorek pekařského droždí. Do VLAŽNÉ vody rozdrobte pekařské droždí a přidejte malé množství cukru. Jakmile se ve vzorku začnou tvořit bubliny, droždí bude aktivováno.
2. Zhotovte dočasný preparát tak, že na krycí sklíčko pomocí pipety umístíte roztok pekařského droždí. Vzniklý dočasný preparát následně přiklopte krycím sklíčkem.
3. Přípravený dočasný preparát vložte do mikroskopu a při různých zvětšení 40x (okulár má zvětšení 10x, objektiv 4x) se pokuste najít námi pozorované objekty.
4. Pokud si budete myslet, že jste úspěšně zpozorovali objekt, zavolejte vyučujícího!
5. Po schválení objektu učitelem zhotovte náčrt pozorovaného organismu.
6. Zhotovte nový dočasný preparát. Na okraj krycího sklíčka kápněte malé množství Methylenové červeně. Opatrně Methylenovou červeně prosajte skrz dočasný preparát.
7. Pozorujte znovu buňky Kvasinky pивní. Některé se obarví do červena, některé zůstanou „bílé“.
8. Vytvořte závěr. (co jsme pozorovali, jaké problémy nastaly během naší práce, z čeho jsme odebrali vzorek pro pozorování, postup oživení Kvasinek pивních, které buňky Kvasinek pивních byly živé a které mrtvé (procentuální vyjždění) etc.)
9. Odpovězte na kontrolní otázky.

Nákres:

u mrtvých buněk není polopropustná, barvivo se tedy snadno dostává dovnitř buněk a ty se poté zbarví do modra. Živé buňky barvivo nepropustí nebo jej odbourají. K barvení se využívá netoxických barviv, nejčastěji roztok methylenové modři.

V protokolu níže se můžete přesvědčit o kvalitě kvasnic, které si můžete zakoupit v místních obchodech ve Vidči.

Mgr. Michal Modrlák a žáci 6. třídy

Závěr: *Pozorovali jsme kvasnice pod mikroskopem a viděli jsme samé bílé kolečka která se pohybovaly.*

Kontrolní otázky:

1. Pod jakým zvětšením jste pozorovali objekt? *4X*
2. Jakým způsobem jste zhotovovali dočasný preparát? *dali jsme sam česáček.*
3. Jak vypadá pozorovaný objekt pod mikroskopem? Z jakého důvodu jsme do roztoku rozdrobených kvasinek přidávali malé množství cukru?
4. Proč se pouze mrtvé Kvasinky pivní obarví? Pokus se tento jev s využitím znalostí z buněčné organologie vysvětlit.
5. Kde se tato zkouška, vitální zkouška Kvasinek pivních, bude využívat a proč?

- 3) *Vypadá to jako malé pohyblivé se kolečka. Do nádoby jsme dali cukr aby jsme viděli kvasnice.*
- 4) *Živé kvasinky červeci nepolí před buněčnou stěnou*
- 5) *Abys jsme zjistili jestli je produkt dobrý.*

Chystáte se do Francie? Mohla by se vám hodit letní slovíčka, která pro vás nachystali osmáci:

Ester Vajterová, 8. třída

Kulaté jubileum Valašanky připomínají pro časopis Kamarád dvě žákyně naší školy a zároveň nynější členky tohoto lidového souboru.

Dětský folklórní soubor Valašenka z Vidče

V roce 2023 tento soubor oslavuje krásných 70 let od svého založení. Z tohoto podnětu se konalo ve čtvrtek 4. května 2023 v KD Vidče velkolepé vystoupení.

V současnosti ve Valašence tančí 20 dětí, které vede paní učitelka Pavla Smílková spolu s paní Michaelou Bařinovou a také Martinou Legnavskou.

Historii souboru zachytila paní Vičanová ve své kronice, a tak vám ji trochu představíme:

Soubor založila paní učitelka Barbora Kantorková v roce 1953 a během 9 let působení vznikl z Valašenky 60členný soubor.

Paní Kantorkovou ve vedení následovala paní Růžena Zetková, se kterou jezdila Valašenka po celé republice úctyhodných 35 let. V té době začala Valašenka používat malý, tzv. Cábův cimbál.

Roku 1993 se ujala vedení paní učitelka Dobromila Halamíková, která pokračovala v tradici až do roku 2013, kdy převzaly Valašenku již zmíněné Pavla Smílková a Michaela Bařinová. V tomto období navázal soubor úzkou spoluprací s Valašským muzeem v přírodě v Rožnově p. R.

Do roku 2019 měla Valašenka svou vlastní muziku, ale dnes už jsou muzikanti dospělí a další jsou bohužel v nedohlednu.

Současní členové souboru jsou:

Gabriela Glózová (1. třída)
Kryštof Hanák (1. třída)
Alice Mácová (1. třída)
Laura Mikudová (1. třída)
Vít Pospěch (1. třída)
Kryštof Bareš (2. třída)
Eliška Jurajdová (2. třída)
David Machalec (2. třída)
Eliška Šrámková (2. třída)
Amálie Bortlová (4. třída)

Ema Dobešová (4. třída)
Anna Dvořáková (4. třída)
Barbora Hajná (4. třída)
Anna Petruželová (4. třída)
Štěpán Randus (4. třída)
Aneta Ondřejová (6. třída)
Sofie Šenová (6. třída)
Michaela Urbanová (8. třída)
Nicol Nováková (9. třída)
Aneta Randusová (9. třída)

Někteří tito členové se dokonce osobně vyjádřili k otázce, co je baví a co naopak nebaví na Valašence:
Eliška Šrámková: „Mě baví všechno a nebaví mě, když to musíme opakovat.“

Štěpán Randus: „Baví mě docela všechno, až na nějaké tance.“

Anna Dvořáková: „Baví mě soustředění s mými kamarádkami a tančit a moc mě nebaví zpěv.“

Ema Dobešová: „Baví mě vystupování, soustředění, tančení pro lidi a jejich potěchu srdce, někdy mi vadí složitost kroje.“

Amálie Bortlová: „Baví mě vystupovat, jezdit na soustředění a není nic, co by mě nebavilo.“

Sofie Šenová: „Baví mě soustředění, společná vystoupení a mám ráda ten pocit, když končí vystoupení a většina publika je spokojena. Jsem ráda, že můžeme dělat lidi šťastnějšími. Na druhou stranu mě nebaví některé nudné zkoušky, těch je ale málo, většinou jsou zábavné...“

Aneta Randusová: „Baví mě soustředění a společná vystoupení a nebaví mě zkoušky.“

Michaela Urbanová: „Baví mě tanec, zpěv, soustředění a vlastně všechno okolo Valašenky. Jediné, co mě nebaví, je pořád napomínat ostatní, aby se uklidnili a byli zticha.“

Za kolektiv Valašenky

Michaela Urbanová, 8. třída a Sofie Šenová, 6. třída

Úsporným balíččkům, které představila naše vláda, těžce konkurují úsporné rady sedmáků, některé jsou prý přímo „homeless“.

Tereza Minarčíková, 7. třída

Jak ušetřit v domácnosti

Přemýšlet nad každou věcí, kterou si koupím.

Nakupovat ve slevě.

Neplýtvat jídlem.

Co nejméně jezdit autem.

Mýt se v potoce.

Svítit svíčkami.

Nechodit do restaurace, najíst se doma.

Pracovat přesčas.

Být vegan, jíst májíčky a větve.

Na mastných vlasech usmažit žížaly.

Dominika Ryboňová, 4. třída

Místo deodorantů skunk.

Odestřít závěsy, žaluzie a využívat maximálně sluneční paprsky, zbytečně nesvítit.

Tajně žít v lese a neplatit daně.

Jezdit na jelenovi.

„Nekupovat capiny.“ (Adam Petružela)

Poslat děti na brigádu.

Půjčit si od přátel a nikdy nevrátit, dělat mrtvého brouka.

Koupit si nebo uplést si svetr a netopit.

Brát potajnu dřevo z lesa.

V lese pytláčit, ryby chytat načerno.

Využít solární panely.

Hledat poklad.

Pěstovat vlastní plodiny.

Z vlasů si udělat dredy, které pak nemusíte mýt.

Odstěhovat se do daňového ráje.

Michaela Urbanová, 8. třída

Kolektiv žáků 7. třídy

Všeobecnou oblibu mezi kolegy a hlavně žáky si v naší základní škole získal mladý pan učitel dějepisu a přírodopisu Michal Modrlák. V letošním školním roce se navíc stal třídním učitelem našich sedmáků, neboli „Zlaťáků“. A jak vnímají svého třídního právě oni?

Klára Cábová, 7. třída

Náš třídní učitel se jmenuje Michal Modrlák. Na světě žije už zhruba krásných 30 let. Známe ho sice od loňského roku, ale naším třídním učitelem se stal až od 7. třídy.

Měří něco okolo 185 cm. Postava pana učitele je sportovní. Má hubené břicho, široká ramena a oválný obličej. Ten mu zdobí modrozelené oči, drobná ústa a protáhlý nos. Jeho vlasy doslova popisují podzim. Vousy si oholil a zbyl mu jen knírek (pozn.: V době vydání časopisu toto už není pravda.). Vzhledem k perfektní postavě nosí upnutá trička a rifle.

Vždy nám se vším pomůže. Snaží se vyřešit všechny problémy. Smysl pro humor mu nechybí. Když se špatně vyspí a do toho jej i naštveme, tak bývá velice nevrlý. Pan učitel rozhoduje spravedlivě. Učí nás přírodopis a dějepis. Tyto předměty a vědomosti z těchto předmětů mě baví. Jde vidět, že i pan učitel tyhle předměty má rád. Přirovnání „je moudrý jako sova“ ho perfektně vystihuje.

Pro našeho učitele je typické chodit ven. Také s námi rád pořádá třídnické hodiny.

Moc mě těší, že se stal naším třídním učitelem. Myslím a doufám, že nás má všechny rád.

Tereza Minarčíková, 7. třída

...

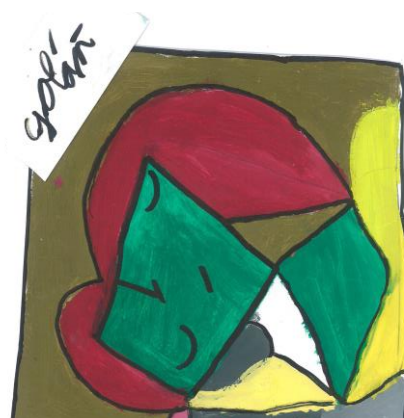
Náš učitel měří cca 180 cm. Má svalnaté ruce a nohy a to ho dělá statného a urostlého jako jedle. Pan učitel se rád obléká do sportovního a modrého oblečení.

Pan učitel je zajímavé povahy, ale zdá se mi, že je přísnější než minulý školní rok. Podle mě je dobrý sportovec a taky dobrý učitel.

Našeho pana učitele baví přírodopis a dějepis, proto chodí na různé akce a rekonstrukce bitev. Podle mého úsudku ho baví i lyžování, fotbal a spousta dalších sportů. Pan učitel má zlaté a spravedlivé srdce. Pořádá s námi různé akce a výlety.

Mám našeho učitele rád a líbí se mi jeho styl učení. Doufám, že s námi zůstane až do 9. třídy.

Jakub Goláň, 7. třída

Jakub Goláň, 7. třída

...

Pan učitel má poměrně hubenou a vysokou postavu. Jeho oči se mi líbí, protože jsou modrozelené a vždy mě zaujmou. Zrzavé vlasy a vousy jsou také zajímavé... Pokaždé přijde s jiným sestříhem a nejlepší je jeho „pedoknírek“. Většinou ho vidím v riflích a tričku velikosti XL. Málodky si na sebe vezme mikinu, protože mu není skoro nikdy zima.

Někdy je pan učitel velice nevrlý, ale dokáže být i hodný a chápavý. Pořád si s něčím hraje a pochoduje po třídě, když nám povídá o panovnících nebo přírodě. Je chytrý jako sova. Vždy, když se ho na něco zeptám, tak mi hned odpoví. Ochotně nám s čímkoli pomůže... Například jsme chtěli uspořádat vánoční jarmark a on nám pomohl jej zorganizovat. Bylo to super a všichni nám ho chválili.

Našeho třídního učitele mám moc ráda a mám radost z toho, že se stal naším třídním učitelem. Je sice vysoký jako Mount Everest, ale hodí se to, když potřebujeme něco utrhnout ze stromu nebo když potřebujeme něco podat ze skříně.

Anežka Špaková, 7. třída

Klára Cábová, 7. třída

...

Náš třídní učitel je vysoký jako čára přes rozpočet a možná nejvyšší učitel na škole. Na exkurzi jsme zjistili, že nosí brýle, ale do školy chodívá bez nich.

Jsem moc rád, že s námi jezdí na exkurze, protože umí být zábavný. Také je moc fajn, že si umí dělat z věcí srandu a není tak moc seriózní. ...

Mezi jeho zájmy patří jízda na kole a nejspíš i střelba, často nám totiž vypráví o své impozantní sbírce zbraní. Dost možná ho baví i chození po horách, protože výlet na Sněžku byl jeho nápad.

Jsem rád, že je naším třídním učitelem a za nikoho jiného bych ho nevyměnil. ... Obecně je jeden z mých nejoblíbenějších učitelů a nemůže být náhoda, že dějepis, který nás učí, je má nejoblíbenější hodina.

Adam Pěníčka, 7. třída

...

Pan učitel ... se většinou ani neusmívá, ani nemračí, takže se nedá poznat, jak se má. Dělá zajímavé testy, protože jsou tam vždycky otázky, které nikdo nečekal.

Myslím si, že rád sportuje. Nejráději jezdí na kole. Taky se zajímá o historii.

Pana učitele mám ráda, protože nás respektuje a vymýšlí zajímavé výlety. Doufám, že náš třídní bude až do 9. třídy.

Eva Bahnerová, 7. třída

...

Náš třídní učitel celkem dost cvičí, a proto má štíhlou a vysokou postavu. Vypadá jak irský poutník, jelikož je vousatý i vlasatý jako mladý kluk. Jeho styl oblékání je každý den skoro stejný obleček - rifle a sportovní triko.

Když něco provedu, jde na něm poznat, že ho to mrzí, nebo si to alespoň myslím. Podle mě nás má rád a snaží se pro nás dělat první poslední, a to i u ředitelky.

Zájmy našeho pana učitele jsou, že hodně sportuje, jezdí na kole, rybaří, možná je i myslivec, když má ty zbraně, ale to si nejsem jistý. Má velké srdce na to, aby zabil zvíře nebo živou věc. Je velmi vstřícný a nebojácný.

Můj názor na něj je celkem v pohodě. On si ale myslí, že o něm moc nevíme, to se ovšem plete...

Nikolas Valčík, 7. třída

...

Pan učitel je vysoký jako strom a hubený. Jeho vlasy jsou zbarveny do hnědorezavé barvy. Většinu času jsou na jeho obličejí vousy a knír, pokud se teda neoholí. Skoro vždy nosí modré džíny a nějaké tričko s krátkým rukávem. Jelikož učí i tělesnou výchovu, tak někdy nosí černé kraťasy, které se mi líbí.

Je pilný jako mravenec, jedl vtipnou kaši, hlavně je chytrý jako sova. Na naši třídu je hodný, což někdy nechápu, protože naše třída se neumí chovat, a on se i tak snaží dobře učit.

Ondřej Šrámek, 7. třída

Josef Dejmek, 5. třída

Literární či slohové nadání dřímá i v některých žácích 8. a 9. třídy. Posuďte sami...

Pipi Dlouhá punčocha

Chtěla bych vám představit hlavní postavu knihy Pipi Dlouhá punčocha, kterou napsala švédská autorka Astrid Lindgrenová. Pipi totiž vyčnívá nejen vzhledem, ale i chováním.

Pipi asi každý identifikuje podle jejích hnědozrzavých pih a dlouhých zrzavých vlasů jako liška, které vždy ozvláštňují barevnými gumičkami a polodlouhou rozčepýřenou ofinou. Pipi zdobí malý nevýrazný buclatý nos, modrozelené oči s krátkými zrzavými řasami a obočím. Drobný obličej Pipi dodává dětský vzhled. Pipi je svalnaté hbité malé postavy. Nosí pestrobarevné oblečení a každý den jinak barevnou extravagantní punčochu.

Nejvíce se mi na Pipi líbí její osobité chování. Pipi je kamarádká, vtipná jak klaun v cirkuse, každému ráda pomůže, ale někdy je až moc drzá. Chová se tak, jak vypadá, každého rozesměje a užívá si života tak jako málokdo. Nejvíce miluje svého koně a opičku Pana Nelsona. Pipi vyniká chytrostí až mazaností, věci si pečlivě promyslí.

Pipi mám moc ráda, vždy se s ní rozesměju, zvedne mi náladu, její potrhle chování jen tak někdo nemá. I když žije sama, umí se o sebe postarat. Každý ji asi zná a rád si přečte příběhy z jejího života, člověk se s ní dostane do fantazie. Je to prostě dokonalá dětská postava!

Ester Vajterová, 8. třída

Gump

Gump, pes, který naučil lidi žít. Jde o existujícího pejska, jehož příběh přenesl do knižní podoby Filip Rožek a ilustračně ztvárnila Weronika Grey.

Bílá a hnědá, barvy Gumpa. Na jeho hubeném tělíčku s dlouhými nohama najdete bílou srst s hnědými oblými flíčky. Na hlavičce upoutají pozornost jeho velké uši, které mu při číperném běhu bezstarostně vlají ve větru. Za povšimnutí stojí i hnědá skvrnka ve tvaru srdce.

Když už jsem zmínil srdce, tak Gump má srdce na pravém místě. I po tom, co mu lidé udělali, on nikdy nepřestal věřit, že jsou hodní. Nikdy nepochyboval, že by snad zle zamýšleli. V tomto ohledu byl trochu naivní. Všem lidem, kteří se mu snažili pomoci, Gump dodal naději a chuť zase žít. Na všechny ty lidi on pamatuje. Veselá a hravá nálada mu také neschází. Rychle a číperně běhá a užívá si, že může takto dovádět. Loajální, hravý a nápomocný – například i to patří k povaze Gumpa. Ke všem psům, které potkal, se choval věrně a kamarádsky. Bědu, svého člověčího kamaráda, toho miloval ze všech nejvíce. To pro něho podstupoval to nebezpečí, které číhá na každém rohu. Gumpovo srdce patřilo jemu.

Gump mě inspiruje, protože dodává naději, i když se vše zdá ztracené. Důvěřuje a chrání nevinné duše.

Štěpán Cáb, 8. třída

Markéta Zetochová, 9. třída

Osm černých let

Alena Vaňková, 9. třída

pomohl mi se najíst, uklidil po mně, hrál si se mnou, umyl mě a dal mě spát. Drew byl celý můj svět, středobod mého vesmíru, proto jsem si jako první všimnul, že se mu začalo hůř dýchat.

Přišlo to velmi nevině. Drew mi přestal stačit, když jsme se honili po zahradě, vždycky se musel zastavit, aby se mohl nadechnout. Asi o měsíc později se přišlo na to, že Drew má IPF (idiopatická plicní fibróza). Bylo mi osm.

Drew začal chodit do nemocnice a já byl sám doma. Proto jsem se začal učit hrát na violoncello. Hrál jsem každý den snad čtyři hodiny. Když byl Drew v nemocnici, hrával jsem ještě déle. Hudba mi vždycky pomohla, když jsem se potřeboval uklidnit a vypnout. Drew miloval moje hraní. Vždycky si sedl vedle mě a poslouchal, jak hraju. Poslouchal klidně i několik hodin, dokud neusnul.

Čas rychle plynul a najednou jsem měl jít na střední. Ve čtrnácti jsem nastoupil na konzervatoř. Tou dobou už Drew nebyl schopen fungovat bez kanyl. Přestal jsem jezdit domů, ale pořád jsme si skoro každý den volali. Když jsem na letní prázdniny přijel domů, seděl na vozíčku. Byl hubený. Až moc hubený a bledý.

Strávil jsem s ním každý den. Byl jsem s ním na jeho prohlídkách, i když jsem nemocnice nenáviděl. Teprve tehdy jsem si uvědomil, že vlastně pomalu umírá. I přes všechnu léčbu mu bylo čím dál tím víc hůř. A nebyly léky. Léčba jenom kupovala čas do přesýpacích hodin. Ale písek v nich padal až moc rychle. A jakmile se všechn písek přesype, nebude možno hodiny obrátit.

Na konci prázdnin jsem nechtěl odjet. Chtěl jsem zůstat s ním. Ale nakonec mě přesvědčil, abych se vrátil. Ten rok jsem poznal svého přítele. Byl o dva roky starší. Potkal jsem ho na zkouškách. Pozval mě na večeři a začali jsme spolu chodit. Asi po pěti měsících jsem mu řekl o Drewovi. Byl mou největší oporou. Vždycky tu pro mě byl, když jsem se potřeboval vybrečet. Dokonce se mnou jel o jarních prázdninách domů.

Ostré světlo. Bílé stěny. Smrad desinfekce. Pípání monitorů. Nesnášel jsem to tu. Jmenuji se Sam a mám staršího bratra Drewa.

Pamatuji si, že když jsem byl malý, rodiče nebývali doma. Oba pracovali a domů se vraceli až pozdě večer. První dva roky jsem měl chůvu, a když nemohla, staral se o mě Drew. Byl o šest let starší, ale do školy nechodil. Jsme bohatí, takže Drew měl domácí učitele.

Ve dvou letech moje chůva skončila a na starost mě dostal Drew. Byl jsem jako jeho ocásek. Chodil jsem všude s ním. I na jeho hodiny. Byl to on, kdo mi udělal jídlo,

Adam Pícha, 7. třída

„Nikdy ses nezmínil, že jste bohatí.“ To byla první věc, kterou Jack řekl, když přijel k nám domů.

Začal jsem se smát: „Říkal jsem ti, že máme hudební místnost, čtyři patra a výtah. Normální lidé většinou výtah ve svém domě nemívají, pokud vím.“

„Myslel jsem si, že žiješ v bytě a ne že máte čtyřpatrový barák jenom pro sebe,“ divil se Jack.

To mě opět rozesmálo, a když jsem se konečně přestal smát, pobídl jsem Jacka: „Tak pojď už. Chtěl bych ti konečně představit Drewa.“

Ale jakmile jsem Drewa uviděl, přešla mě veškerá chuť k smíchu. Byl vychrtlý, mnohem menší. Vypadalo to, jako by na vozíčku seděla mrtvola. Jen jeho oči byly pořád stejné. Přečeské hluboké modré oči, ze kterých vyzařovala vlídnost, radost a život. Nevšiml jsem si, že jsem začal brečet. Jediné, co jsem zvládl, bylo spadnout na kolena a brečet. Drew vpadal mnohem hůř, než jsem čekal. Už jsem nemohl předstírat, že je v pohodě. Později toho dne jsem se dozvěděl, že Drewovi dávají tak tři měsíce života. Nezvládl jsem to. Musel jsem pryč.

Ostré světlo. Bílé stěny. Smrad desinfekce. Pípání monitorů. Seděl jsem vedle jeho postele a díval se, jak spí. Včera byl připojený na přístroje, bez kterých už nemohl dál dýchat. Ztratil jsem veškerou naději. Přestal jsem jíst a spát. Báł jsem se, že kdybych jen na chvíli odešel, mohl bych ho ztratit.

Noc. Všude klid. Sedím u Drewovy postele a dívám se, jak spí. Najednou vtrhne do pokoje sestra, která měla Drewa celou dobu na starost, s tou nejlepší zprávou celého mého života: „Autonehoda. Dvaceti šestiletý muž na místě mrtvý. Krevní skupina AB. Obvod hrudníku sedí. Máme plíce pro tvého bratra. Pokud je jeho tělo přijme, bude žít.“ Začal jsem brečet. Drew byl okamžitě odvezen na sál, kde mu transplantovali nové plíce.

O deset let později...

Na příjezdové cestě zastavilo auto, z něho vyběhli dva moji synovci a běželi obejmout mě a Jacka. Po nich z auta vystoupil Drew a jeho manželka. Přijeli oslatit moje narozeniny.

Od Drewovy operace uběhlo deset let a já jsem nemohl být šťastnější. Po škole jsme se já a Jack společně nastěhovali k mým rodičům. Drew si našel přítelkyni, kterou si po třech letech vzal a měl s ní dvě úžasné děti.

Před deseti lety mi dobrá zpráva úplně změnila život a já za ni nemůžu být víc vděčný.

Zuzana Jurčová, 9. třída

Viktorie Onderková, 9. třída

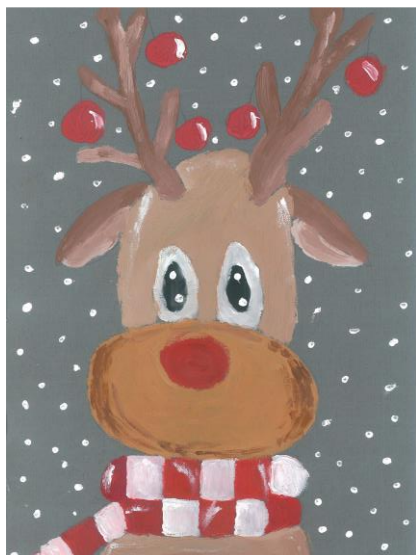
Návštěva stájí

Ema Dobešová, 4. třída

Návštěva, která je mou oblíbenou, má totiž svou nezaměnitelnou atmosféru – návštěva stájí. Pokusím se vám ji vylíčit.

Už z okolí člověk pozná, že se blíží. Vidí pastviny obehnané buď vysokými dřevěnými ohradami natřenými na bílo, nebo elektrickými ohradníky. Obraz krajiny vás udeří do očí. Svým vzhledem jasně upozorňuje na své obyvatele. Sledují žíně zachycené za kůrou stromů, spasenou trávu křížovanou chodníčky a přesně zastřižené stromy.

Alžběta Juříčková, 6. třída

Když vstoupím do samotných stájí, okamžitě mě přes nos praští jejich typická vůně, koňský pot, seno a sláma. Klenuté stropy jsou jasně bíle vyličené a bílé moře přerušují jen hliněné misky, které vždy v létě ožívají. Úhledné řady boxů vyrobených z hrubého dřeva a železných šprušíl...

Pakliže jsou čtyřnozí obyvatelé přítomni, uvítají vás už u vchodu. Zaslechnete zvláštní směsici zvuků. Starší mazáci jen tiše naberou vzduch do nozder a vezmou vás na vědomí. Od mladíků je slyšet fukání, některé zvědavé, jiné nejisté. Někteří začnou bubnovat do dveří, čímž si žádají vaši pozornost. Když procházím, zaujme mě, jak je každý kůň jiný. Jedni malí, druzí velcí, někteří hrubí a jiní zas atleti. Různé barvy, různé hřívy, některá rovná, jiná zvlhňá.

Nejvíce mě zaujme pohled do očí. V očích se totiž odráží vše. Mladíci mají v očích jiskru, svou divokost a prudkost. Starší koně už mají oči klidnější. Hluboké oči, které vyznačují jejich vyrovnanost.

Nejvíce ale zaujme starý veterán. Tiše stojí a jen občas vezme do huby pár stébel. Má propadlá záda a zmožené klouby. Vypadá jako poslední večerní sluneční paprsky, jako hvězda, která se již loučí se starou slávou. Podívám se mu do očí a ty začínají vyprávět. O jiskře jeho mládí, ze které zbyl jen zlomek. O všech zklamáních, která prožil. O všech pochvalách, které kdy dostal. A o nesčetných tajemstvích, jež mu kdo tiše pošeptal. Hovoří o těžké službě, někdy nevděčné, jindy náležitě odměněné. Ty oči mluví za něj a poukazují na jeho naprostý klid, vyrovnanost a smířlivost. Vidím v nich i smutek a bolest doprovázející každý jeho den.

Proberu se ze zamyšlení a tiše odcházím. Návštěva stájí je pro mne vždy příjemným zážitkem. Každá na člověka zapůsobí stejně a přitom pokaždé jinak.

Jaroslav Mandula, 9. třída

Návštěva útulku

Rozhodla jsem se udělat dobrý skutek. Pomocť pejskům, kteří život neměli vůbec lehký. Vypravila jsem se do útulku poblíž Ostravy.

Byl sychravý den a kapky bubnovaly na kapotu mého auta. Dorazila jsem k budově, vystoupila z auta. Měla jsem zvláštní pocit, jako by po mně běhali malíncí broučci. Vešla jsem do budovy. Všude bylo slyšet radostné štěkání pejsků. To mi dodalo odvalu.

Ucítila jsem vůni masa linoucí se do všech koutů zastaralé budovy. Chlupaté kuličky různých velikostí se radovaly z mého příchodu. Bylo to jako pohlazení po duši. Tak dobře jsem se cítila. Hladila jsem je a chlupatá tělíčka narážela do mých vychladlých nohou.

Vešla jsem do rozzářeného pokoje plného všemi druhy hraček. Kromě pejsků čekaly na své pánicky také kočky. Uslyšela jsem tiché vrnění. Srdce jsem měla až v krku, než mi došlo, co se stalo. Hebounké koťátko se mi pletlo pod nohama.

Byl čas jít na procházku. Pejsci běhali jako utržení z řetězu. Sluneční paprsky česaly mé vlasy, které vlály ve větru. Unavení a spokojení jsme se vrátili zpět. Hladové tlamičky čekaly na zaslouženou večeři.

Pomohla jsem lidem z útulku a naplněná energií a šťastnou náladou jsem se rozloučila s viditelně smutnými hlavičkami. Vyšla jsem z budovy, už nepršelo. Měla jsem usazené oči, ze kterých pomalu stékaly všechny mé pocity. Po rozblácené cestě drkotalo mé auto. Slíbila jsem, že se vrátím a udělám znovu radost roztouženým duším, které v útulku čekají na své vysněné pánicky.

Šárka Dobešová, 9. třída

Sofie Šenová, 6. třída

Volejbalová reflexe

Dívčí volejbalový tým naší školy tvoří nadané a výkonově perfektní hráčky, proto se v tomto odvětví můžeme chlubit mnoha úspěchy.

Minulý rok tento tým skončil 3. v krajském kole, což bylo pro ZŠ Vidče opravdu milým překvapením, ale nejen pro ni, stejně tak i pro nás, hráčky.

Tento rok jsme se volejbalu zúčastnily zase, akorát s malou změnou, odešly nám dvě naše hráčky, bývalé deváčky, a do turnaje jsme nastupovaly s očekáváním jasné výhry, zkrátka cítily jsme se jako favority. Po vyhraném okrskovém kole se nám ovšem okresní kolo stalo osudným. Skončily jsme na 3. místě a tím pádem nepostoupily dále. Spoluhráček a pana učitele Janovského, našeho chvilkového trenéra, jsem se zeptala na otázku: „Co bys/byste takhle zpětně změnila/změnil a proč jsme podle tebe/Vás nevyhrály?“ Zde jsou jejich odpovědi:

Kapitánkou našeho týmu byla Aneta Randusová a její odpověď zní: „Myslím si, že jsme nevyhrály, protože jsme měly trošku smůlu a byla špatně nastavená pravidla. Hrál se pouze do 15 bodů, což bylo pro nás velmi osudným. Jelikož jsme neprohrály ani jeden zápas, pouze jsme vyhrávaly a remízovaly, tak ty remízy nás právě dovedly k prohře. Zpětně bych nezměnila nic, hrály jsme dobře, ale na vítězství to nestačilo.“

Sabina Kovářová: „Za mě jsme moc stresovaly, ale přijde mi, že jsme si myslely, že budeme těmi nejlepšími. Jelikož jsme už jednou byly v kraji, bylo to lehké a postoupily jsme už dřív, ale teď nás soupeřky porazily a to jsme neočekávaly. Taktéž skupiny byly špatně naložované, pan učitel prostě blbě losoval. Kdybychom hrály v druhé skupině, bylo by to lepší.“

Nicol Děcká: „Hrály jsme fajn. Tělocvična nebyla moc dobrá, ač nám byla slíbena lepší než minule. Měly jsme to těžké, hrálo se pouze do 15 bodů, a i to nám bylo osudné. Nestíhaly jsme naším systémem dobíhat do pozic, praly nám tam míče na prou a jednoduše to nešlo. Když se dívám zpětně, nezměnila bych nic, tentokrát to nevyšlo. Sice si to už nezopakujeme, ale aspoň si odnášíme novou zkušenost.“

Šárka Dobešová: „Já bych změnila systém a styl hry. Myslím, že jsme na vyšší úrovni, a možná proto se do této soutěže už nehodíme. Když jsme hrály systém 5+1, tak jsme nestíhaly přebíhat, jelikož většina týmu hrála první přes, na což nejsme zvyklé. Měly jsme to udělat úplně jinak a hrát, jako bychom byly mladší a nezkušené.“

Zuzana Jurčová: „Hlavním důvodem dle mého byla tělocvična. Nízký strop, špatné prostředí, míče stály za nic, jeden kurt, takže vše trvalo dlouho, díky tomu jsme byly i ztuhlé. Hrály jsme chvíli a pak zase čekaly na další. Strop byl katastrofa a svítlo tam do všeho slunce. Navíc byly krátké sety, jsme zvyklé vše tahat kolem 15 bodu a teď se jím končilo. Zpětně bych jinak nic neměnila, tedy jen tu tělocvičnu.“

Míša Urbanová: „Asi jsme se mohly víc povzbuzovat a mít lepší náladu. Jinak styl hry bych neměnila. Když někdo něco zkazil, nemusely jsme to brát na tak těžkou váhu.“

Kamila Vavrušová: „Podle mě jsme neudělaly žádnou chybu, snažily jsme se, co nejvíc jsme mohly. To, že to nevyšlo, hrálo se do mála bodů, takže vše bylo těžké vytáhnout. Ale snažily jsme se opravdu dost.“

Pan učitel se k tomuto vyjádřil takto: „Celý problém byl v tom, že v prvních dvou zápasech jste úplně zbytečně nevyhrály s rozdílem dvou setů a tím pádem se vám zkomplikoval postup. Takže v semifinále jste narazily na nejsilnějšího soupeře, to by nevadilo... Nicméně, když hráčka dávala za sebou osm podání, tak se nedá zvítězit. Obzvlášť, když se hraje na rozdíl skóre. Myslím si, že to ani tak vaše chyba nebyla, ovšem ta holčička podávala opravdu skvěle.“

**Za volejbalový tým
Nicol Děcká, 9. třída**

I v letošním školním roce slavili někteří naši žáci úspěch se svými prozaickými, básnickými či komiksovými počiny v již tradiční literární soutěži „O poklad strýca Juráša“.

Fotbalový skřítek

Žil jeden skřítek, jmenoval se Rudolfínek. Snil o tom, že chce hrát fotbal. Ale skřítků fotbal neexistoval. Tak se zeptá rodičů.

- Mami, můžu založit fotbal?

- Co to je fotbal?

- To je taková hra pro více skřítků, kteří jsou na trávníku a jsou tam dvě branky. Na každé straně jedna branka a několik

skřítků, kteří bojují o míč.

- A kde jsi to viděl, Rudolfínku?

- Já jsem si to vymyslel.

- To asi nepůjde. Kde bys sehnal tolik skřítků?

Rudolfínek se zamyslel a po dlouhém přemýšlení řekl.

- Mám nápad! Když neseženu skřítky u nás na planetě, zkusím to jinde.

Odstěhoval tedy na jinou planetu Zemi, kde oslovil a dal do vínku malým skřítkům – dětem chuť hrát si a sportovat.

Já jsem jeden z nich, které Rudolfínek navštívil. Mám jeho dar. Baví mě sporty a nejvíce právě fotbal. Chodím na trénink dvakrát do týdne za starší přípravku a teď jsem začal chodit i na tréninky mladší přípravy. Prostě trénuju každý den. A o víkendu mívám zápasy. Nevím, co bych jiného dělal, kdybych nehrál fotbal.

A ještě, co dává fotbalu velké plus, je to, že tam mám spoust kamarádů.

René Barabáš, 3. třída

Dobrá zpráva

Nela Jurčová, 5. třída

Když se nad tím zamyslím, tak skvělou zprávou pro mě bylo, že jsem se narodil. To jsem ale zjistil, až jsem byl starší. A to mi vlastně mění život každý den.

Zjistil jsem, jak je život super, mám skvělé rodiče, kteří se o mě starají. Ale hlavně každý den jsem poznal, co mě baví. Jak můžu být šťastný. Jak mě baví to, co dělám ve volných chvílích, kolik jsem poznal a poznávám kamarádů. Když jsme spolu jedna parta, jsem moc rád a jsem šťastný. Taky jsem zjistil, že mám skvělou rodinu. Babičku a dědu, tetu a strýce a můžu se vždy na ně spolehnout. To je pro mě důležité. Takže když to řeknu jednoduše, skvělou zprávou pro mne je, že jsem na světě.

A jestli mi nějaká další dobrá zpráva změní život? To ještě nevím, ale věřím, že přijde a bude jich ještě hodně.

Šťastné zprávy zatím nevnímám a ani nechci. Raduji se ze života, který mám. Takže zatím jsem zjistil, jak je život hezký. Špatnou zprávou pro mě je, že asi přijdu na to, že život není jen o zábavě, ale i o starostech a smutku. Ale dobré zprávy a radost mě snad budou potkávat celý život.

Josef Mikulěnka, 3. třída

Dobrá zpráva pro mě

Protože je mi teprve 8 let, tak zatím moc zpráv ve svém životě jsem neobdržel. Spíše jen drobné zprávičky, které se týkají hlavně průběhu školy nebo mých kamarádů.

V poslední době je pro mě dobrá zpráva, že se blíží vánoční prázdniny. Rychle se blíží, budeme se moc těšit na stromeček a to, co pod ním najdeme. To bude další zpráva, buď veselá, nebo méně veselá, každopádně bud mít radost!

Když se opravdu zamyslím nad tím, která zpráva mi ovlivnila život, napadne mě, jak jsem se dozvěděl od mamky, že si pořídíme psa. Ještě než jsme si ho přivezli, bylo zapotřebí připravit spoustu věcí.

Museli jsme začít se stavbou kotce a chytáním pelíšku. Teprve až jsme ho dovezli domů, se mi život najednou změnil tím, že jsem se o něho musel začít starat. Musel jsem mu pravidelně dávat jídlo a pítí, každý den večer s ním chodit na procházky a starat se o něho. Najednou jsem získal k sobě věrného kamaráda, který mě doprovází na procházkách do lesa a na různé výlety.

Ještě jsem dost mladý na to, abych zmiňoval všechny zprávy kolem sebe a dokázal je vyhodnotit, jestli jsou dobré nebo špatné. Musím se ještě hodně učit, abych tomu všemu porozuměl.

Tadeáš Chlevištan, 3. třída

Zpráva, která mi změnila život

Jednoho dne se ke mně dostala zpráva,
kterou mi oznámila moje máma.
Netvářila jsem se moc slibně.
ale maminka se na mě koukala vlídně.
A potom řekla klidně:
„Dívej se na to pozitivně.
Tato zpráva zní,
že nás čeká stěhování.“

Stěhujeme se do jiného města,
kde je dům jak z jiného těsta.
Nový dům, nové město
a je tu hodně lidí, přes sto!
Na zahradě rostou poupata,
vedle nich leží zrelá lopata.
Na střeše jsou červené tašky
a okna jsou modré jak moje podrážky.
Dveře mají žlutá sklíčka
jako barva od sluníčka.
Otevřeme dveře, tam je skříň
a hned vedle je kuchyň.
Kuchyně je hezká jako z pohádky,
o tom nebudou žádné hádky.
Chodba je čistá jak křišťál
a jdeme nahoru po schodech dál.

V ložnici manželská postel je,
můj pokoj je moc hezký, je je!
Miminko má v ložnici kolébku
a já mám v pokojíčku svou postýlku.
Těším se, až se v ní vyspím a sny krásné zdát se
mi budou,
ať se nikdy nepotkám s noční můrou.

Ale teď už musím do školy,
plnit si své úkoly.
Čeká mě čtvrtá třída,
bude mi v ní však chybět moje kamarádka Linda.
Máme tělocvik a matiku
a vtom vidím pana školníka na trávníku.
Nevím, jak se jmenuje,
ale vypadá, že hodný je.
Český jazyk mě baví a matematika taky,
po škole chodím k potoku a pozoruji raky.
Doma si napíšu úkoly
a nachystám si učení do školy.

Doufám, že takto bude můj život pokračovat dál,
jak jsem to odvyprávěla vám.
Nakonec se mi tu moc líbí
a dobře se tu bydlí!

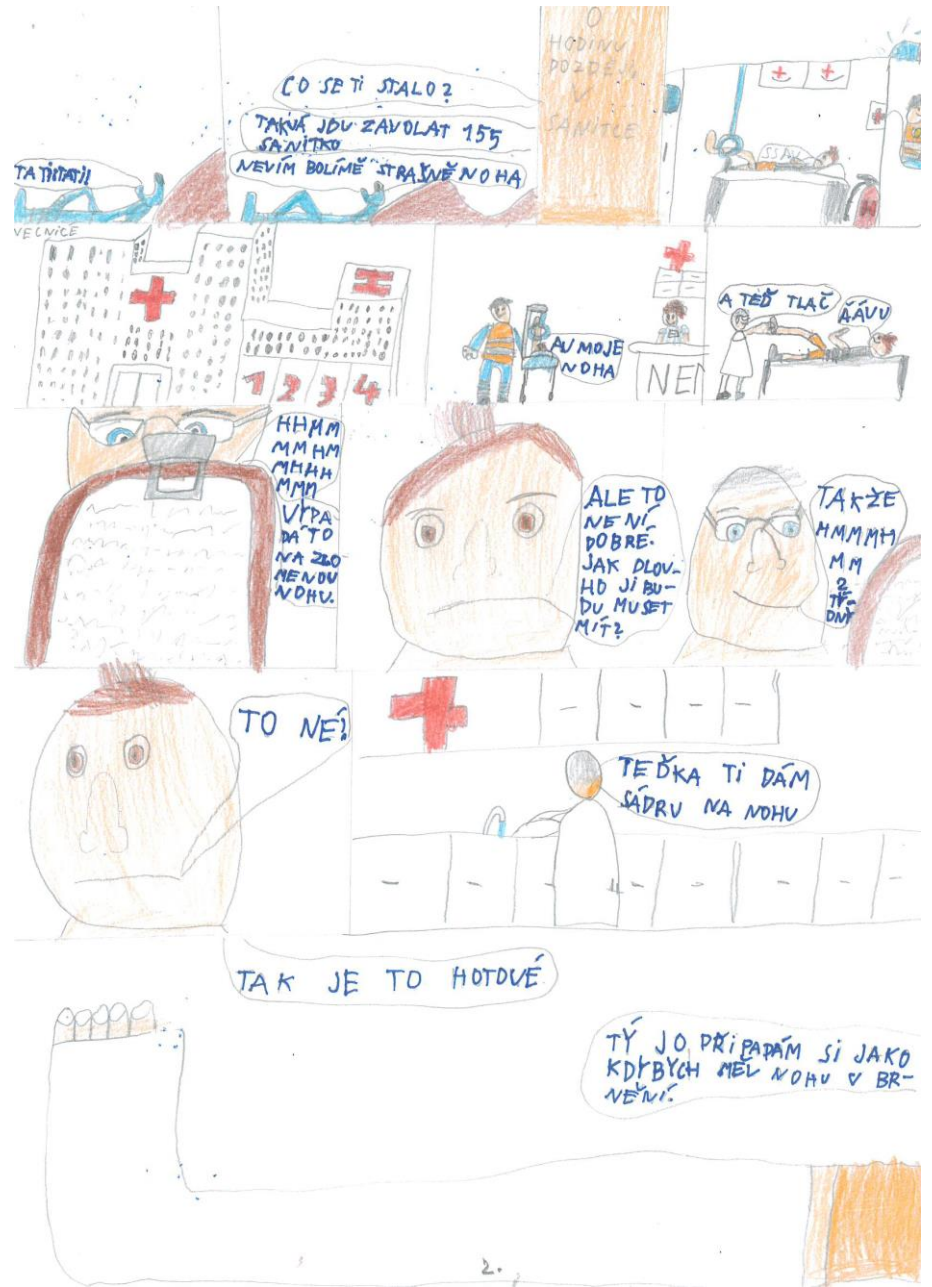
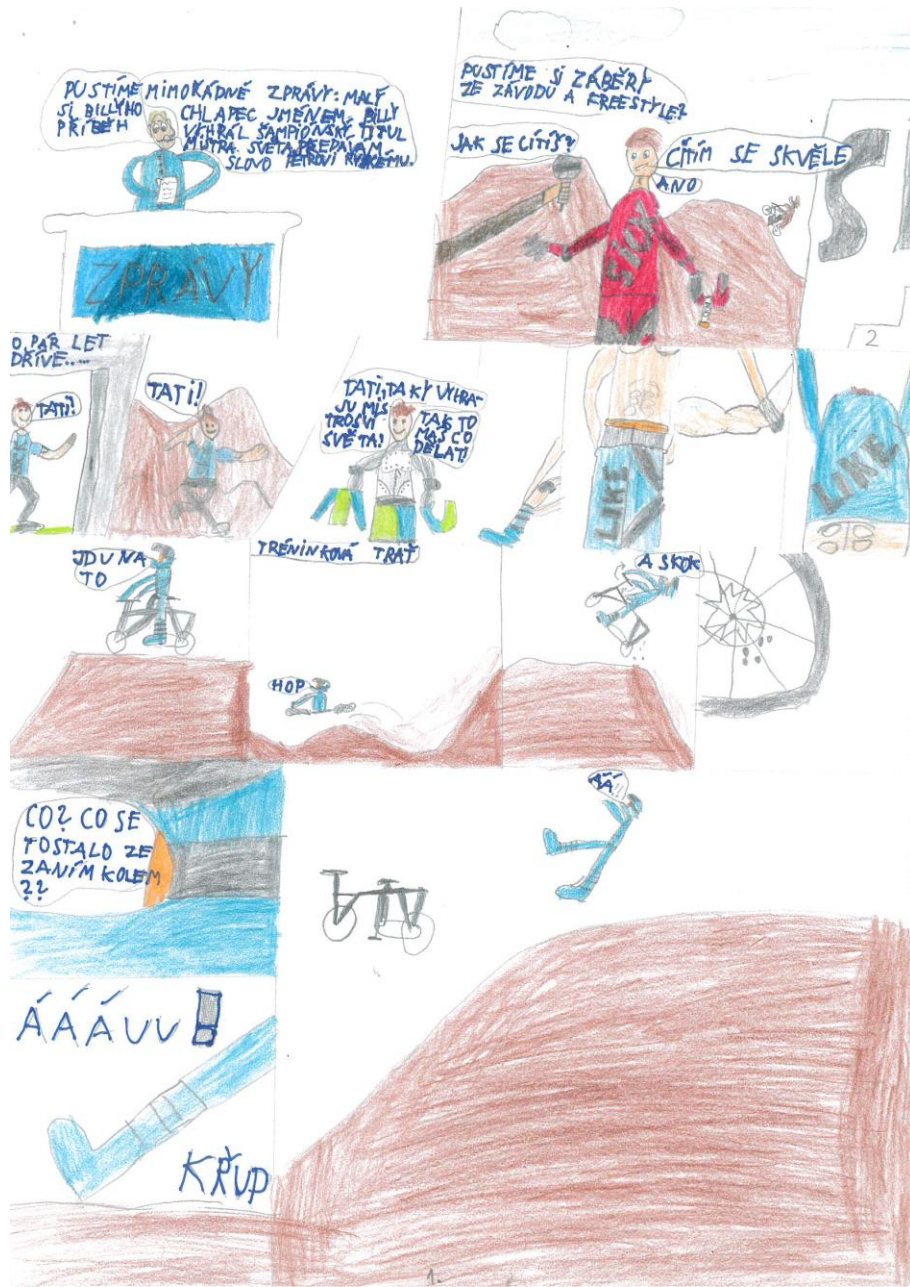
Veronika Barabášová, Matěj Zátorský, 5. třída

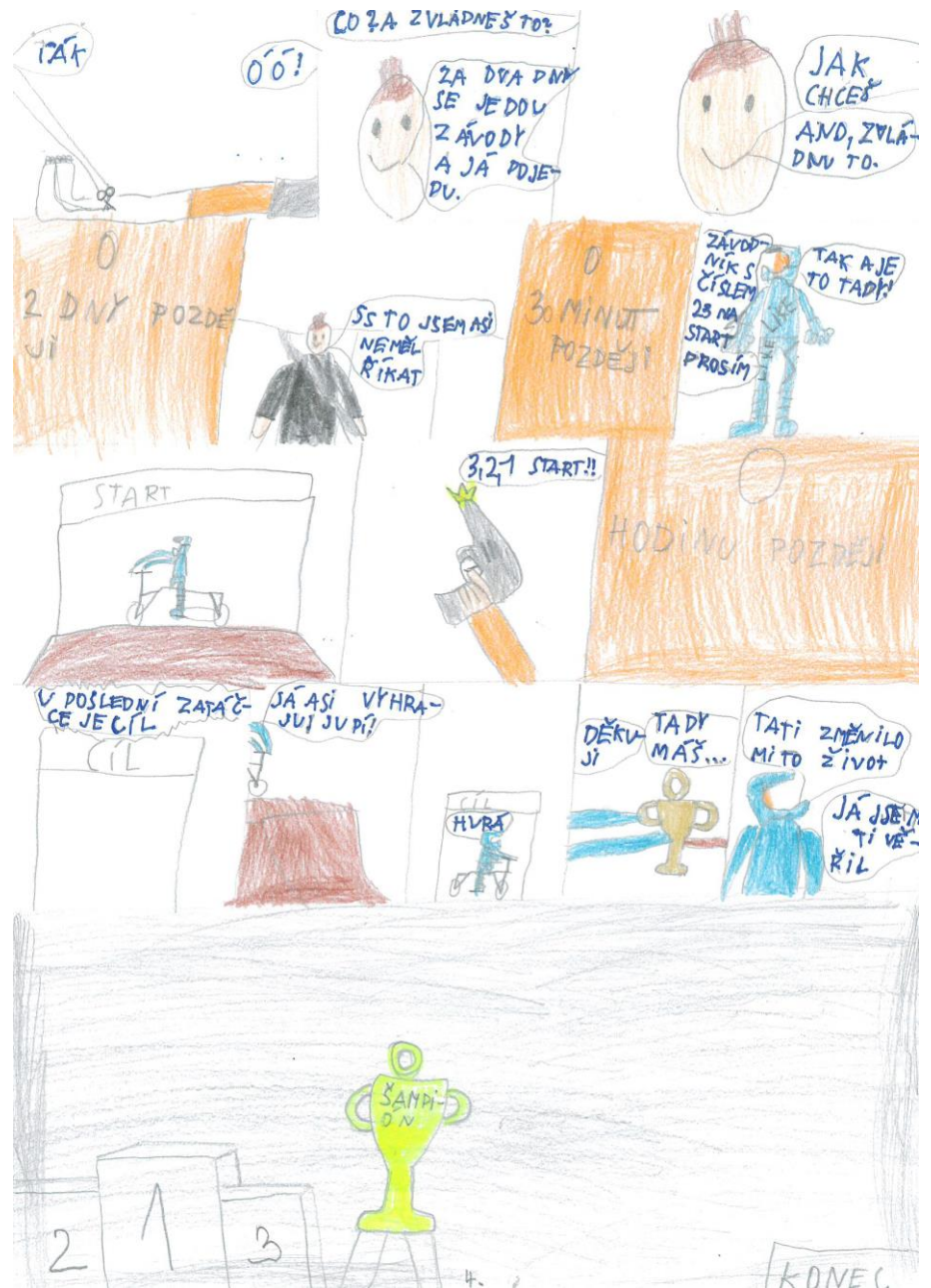
Jak mi dobrá zpráva změnila den, život, všechno ...

Dorota Holčáková, 3. třída

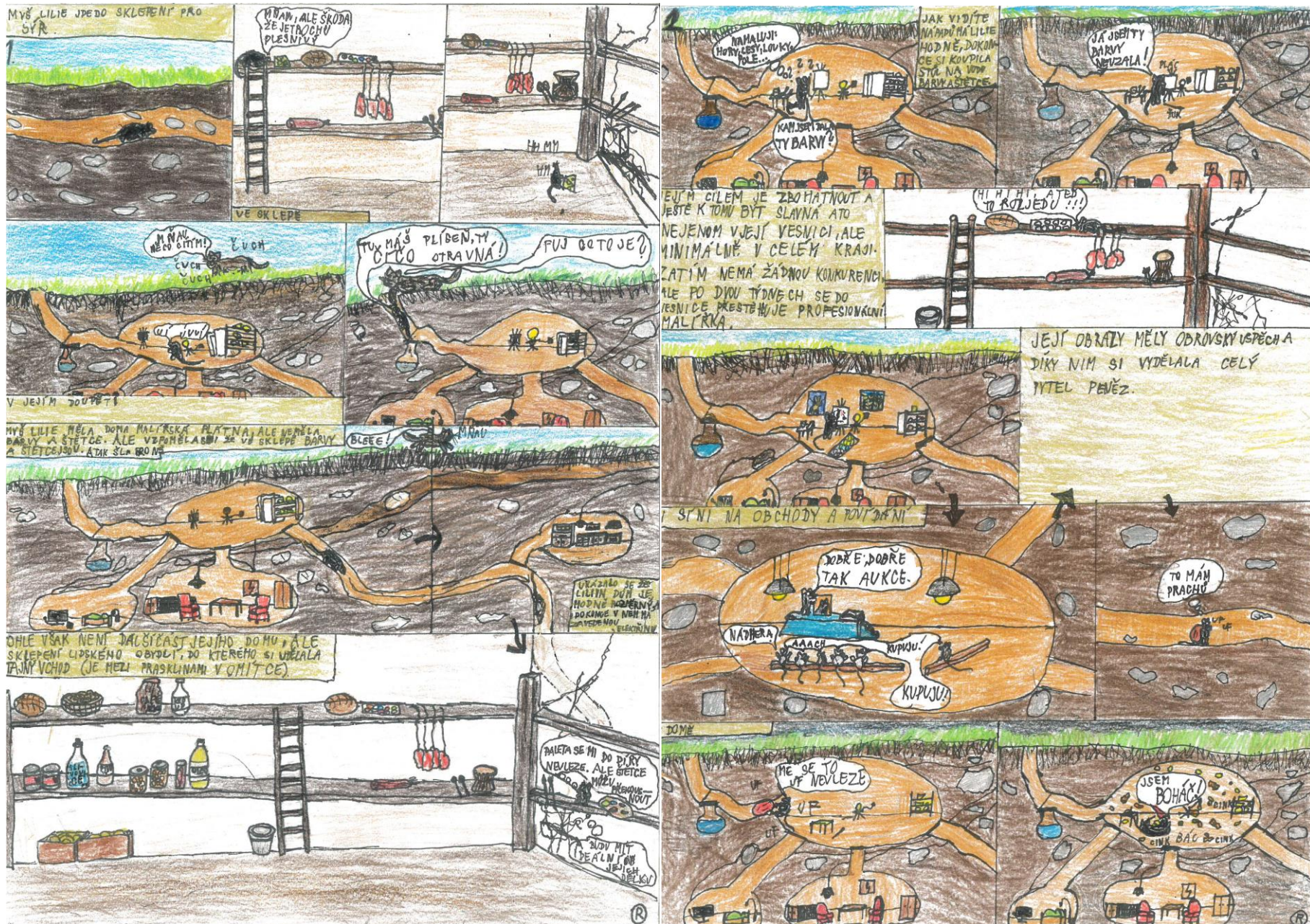

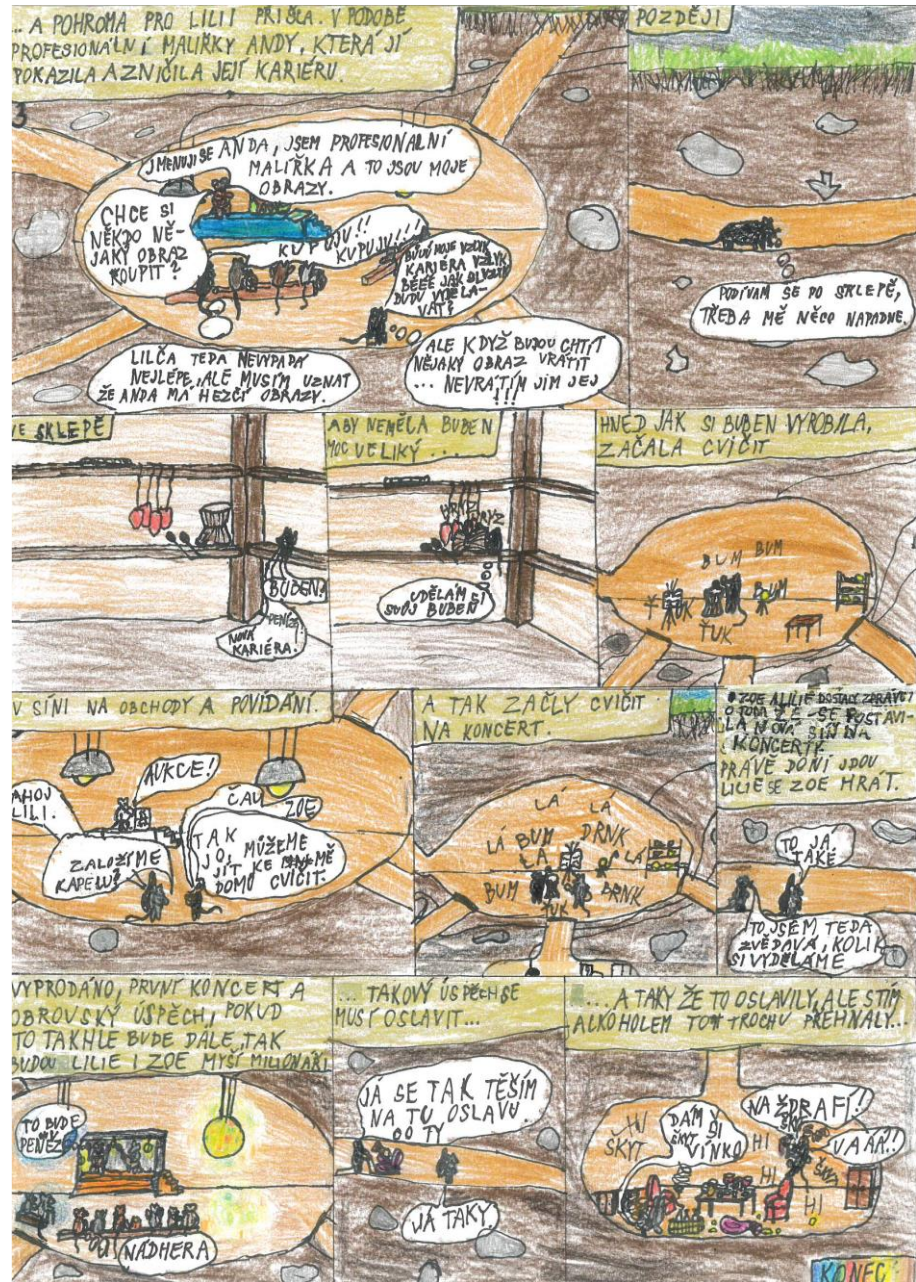

Příběh myši Lili

Josef Dejmek, Matouš Duda, 5. třída

Hugovi rodiče se rozvedli, když byl ještě malý, jeho otec se odstěhoval na Kubu.

1. Bydlel s matkou a většinou o prázdninách jezdil za otcem do domu na krásném, hezkém místě. U matky to měl taky rád, ale u otce více, protože tam měl svůj kůl.

Ve škole neměl moc kamarádů, protože se s nikým moc ne bavil, a byl hodně tichý.

Jednou měl Hugo jet loď za otcem na Kubu, a tak se vydal k přístavu.

V přístavu bylo moc lidí: "Bál jsem se, že nestihnou nastoupit. Naštěstí to stihli."

Nastoupil na loď a šel se podívat do své kajuty, která byla malá, ale jemu stačila.

2. Když se Hugo vybral, šel se dívat na západ slunce.

Po západu slunce se vrátil do pokoje a za chvíli z únavy usnul.

Ráno přijela loď do přístavu a nastoupil noví lidé. Do sedlejších pokojů se někteří nastěhovali.

102 Když je Hugo introvert, rozhodl se s ním seznámit a zjistit, že se jmenuje Eda.

Večer na lodi byla nějaká akce, a se rozhodli, že s Edou půjdou.

Když Eda odešel pro pití, do Huga někdo vrazil a on spadl z lodi.

Když se Eda
vrátil, viděl
Hugo ve vodě.

Hugo viděl, jak loď odplouvá,
naštěstí Eda našel
na chodbě plavací
kruh a běžel
zpátky k Hugovi

Hugo si vlezl do kruhu,
když uťom uslyšel, jak
Eda křičí: „Ubej, uť se
vraťím!“

Všude bylo
úplně ticho,
šly slyšet jenom
vlny a vítr,
když uťom Hugo
u nohy něco
učítil.

Lekl se, ale když začalo
vycházet slunce, už se
točik nebál, věděl, že se
pro něj vrátí.

Po dlouhém dni uvěřil u
další loď. Byl fuk šťast-
ný, byla to nejlepší
zpráva za celý jeho
život.

Večerní zprávy

